

DVA
bus his figu-
ris geminas
uene pari
carentis se-
ries expres-
simus, quæ
ab illa uari-
ant, quatin-
us eue uene
caue delinea-
tio indica-
uit. Notat
autem hic *A*
uena sine pa-
ri truncum.
B ipsius ra-
mum, qui in
sinistram du-
ctus, in plu-
res digerit-
ur propa-
gines. Que
rò in infe-
riori figu-
ra, insinuat
caue uene
caudicis por-
tionem.

truncos diuidi cernes, quorum unus quidem dextri lateris costarum radicibus, alter autem sinistri exporrigitur, suiq; lateris costis, quæ prorepit, ramos offert. Interdum uero à sinistro uene pari carentis latere in eadem propemodum regione, grandem uenam pronasci obseruabis, illi prorsus similem quæ à portæ uena inferiorem omenti membranam adeuntium facile maxima est. Hæc enim ubi primum transuersim uertebræ illius cui exporrigitur corpus transcendit, in duos ramos diffunditur, quorum alter sursum, alter deorsum secundum costarum radices fertur, ac suarum costarum interuallis ramos deriuat. Non secus sanè quàm si Natura aliquando maluisset, unum grandem ramum à dextro latere hic ad sinistram porrigi, quàm super singulas uertebras unum tenuè gracilemq; ramulum ferri. Adeo ut mihi etià persuasum sit (quamuis id nunquam uiderim) interdum à sinistro caue caudicis latere, ubi iugulum contingit, uenam deponi, quæ secundum sinistram uertebrarum latere declinans ducta, sinistris costis ramos offerat, illa quam sine pari uenâ nuncupamus dexteras costas ducaxat alente. Atq; huiusmodi uenæ ortum nò tantum à iugulo primum posse fieri, sed paulo inferius, etià agnus attestatur, in quo tale aliquid semel obseruati. Verum eiusmodi non nisi rarissime occurrentes uenarum series, Anatomes studioso non aliter expendendas putauerim, quàm si interdum sextum in manu digitum, aliud ue monstruosum se spectandum offerret. Adeo ut si quado in publicis sectionibus hæc obseruo, ea tanquàm non essent, tacite præteream, ne artis candidati in omnibus corporibus hæc obseruari arbitrentur. Idq; tanto, nò in sectionibus solum, sed modò in absoluti hominis historia persequenda, faciendum duxi studiosius, quanto pertinacius ipsos monstruosa illa admirari, experientia non semel didici: quum interim ipsis dolendū magis esset, tale ad integrā sectionem corpus obtigisse, quod ab hominū canone plurimū uariet, nisi forte etià crebro absolutorū & non monstruosorum hominū sectionibus astitissent. Galeni præcepta ad finē libri primi de Administrandis sectionibus nobis datū nunquā negligētes. Porro iam sermoni adijciendū est, mihi haec in homine nihil esse prætermisum: uti sanè arbitrabitur, qui Galeni placita sedulo euoluens, primum à me quintam pulmonis fibrā seu lobū requirit, quo caua in interuallo inter septum & cordis inuolucrum ex Galeni sententia suffulciretur. Quippe quum hunc lobum Galenus in simijs reperisset, immerito oscitantē alios dissectionis proceres arguit, quasi illum ignorassent: uti sanè & Galenum is lateret, si hominum cadauera potius quàm simiarū secare aggressus fuisset. Quum enim in homine nullū sit interuallum ductus uene caue à septo in cordis inuolucrum, sed uti superius docui, hæc duo simul connata unā semelq; perforantur, nullus sanè pulmonis lobus hic cōsistere potest, qui in illo interuallo uenā sustineret, nisi forte hunc (quod summe est absolum) in cordis inuolucrum reponi quis sectionum imperitus arbitraretur. In caudatis uero simijs, et magis adhuc in canibus, amplum occurrit interuallū, inter septum transversum & inuolucrum cordis mucronē, achic inter membranas thoracis intersepientes inane vacuum est spaciū, per quod caua prorepit, sibi substratum habēs pulmonis lobū, quo mirabili Naturæ opificio is caue caudex tanquam manu apprehenditur et suffulcitur. Proinde quando Galeni descriptionem canibus, nostram autem hominibus conferes, utramque ueram esse fatebere. Verum Galeni sententia nusquam non à caua priusquam cor pertingat, uenas in membranas thoracem interceptantes, deduci ac distribui docens, ueritati parcat, quum hæc membrana uenas assumant, partim ab illis ramis quos à iugulo ad has ferri audies, partim à uena sine pari. Caua autem quum ad cor fertur, intersepientes thoracis cavitatem membranas ne contingit quidem, tantum abest ut ramulos ipsis ita tenues ut in illas digerere debeant, offerat. Præterea alius Galenum in libro de Venarum sectione, probè affectus mirabitur, qui priusquam caua supra cor progressum attingerem, à caua statim atque in cor pertingit uenam arterialem in pulmones porrigi non ascripserim, quum interim illud Galeni sit dogma. Quod quàm ueritati consentiat, ipsa uasorum continuitas arguit: quippe quum nihil ab alio pronasci uerè dicamus, nisi id ei sit contiguum, aut saltem attiguum, arterialem uenam à caua principium ducere neutiquā quis asseret. præterquam enim quod arterialis uena sextuplo crassiori constat corpore quàm caua, illa hanc non contingit, sed non mediocris cordis substantiæ portio inter caue orificij elatiorem sedem & dextram orificij arterialis uenæ, intercedit. Dein arterialis uenæ orificium

orificium non minus in cordis dextrum sinum quàm pertingit, nihilq; minus apparet quàm soboles aliam hæc, quia propriam obtinet circumscriptionem pertractanda. Huc accedit Galeni de uenæ pari caue Primum enim in commentario decimo secundi librorum acutorum, sibi ipsi ter pugnat. nam in initio distributione uniuersim inquit, uenam octo inferiori quàm ad cor pertingat. mox subiicit, in quibusdam mihi in homine autem ex ea caue sede eandem emere contingit. Rursus sui oblitus aliquanto inferius scribit, quæ sub corde à caua exorditur. Huic sententia xto libro de Hippocratis & Platonis dogmatibus simul cum omnibus membranarum, quæ tum thoracis monem ambiunt, alimentum ex caua priusquam ad cor ueniat, aliud nihil ipsum in thorace succingentem, quæ maxima ex parte uena sine pari branam pulmonum substantiæ proximè obnatam tuetur. In libro autem de Venarum sectione, uenâ iugularis partes proficisci, atq; ad quintam thoracis uenam attestatur. In simijs autem, paulo supra aurem in quo hic quàm in libro de Victus ratione, costarum interuallum sententiam in septimo de Administrandis sectionibus à uena quæ iuxta dextrum cordis sinum consistit, stras thoracis partes illam proficisci, malè adiecerit. sine pari uenam ex dextro cordis sinu non secus ac simijs haud euenit. At non est quod prolixius aliam ratione & aliunde in medium adferam, quum ex mortuorum progressu quæ sententia utrunque constet. quæ ratione ueram eius uenæ seriem prosequente, petere in simijs, & canibus, & suibus, & bobus, & quæ cedit, postquam hæc cordis inuolucrum superauit, pulmonum apparet connexus, qui uasorum interuallum rogans, rationem huius uenæ exortus petierit, illa Naturæ artificium in illius uenæ propagatione ipsa pari carens uena à caue caudice sub corde enasci posita fuisset, propter ingens interuallum ab ea uenæ caue tum etiam, quod si illinc uena pari carens exoriret, eius uenæ principium nunc exporrigitur consistere denuò aliam uenam illinc, unde nunc illa enascitur tum subministraturam. E regione autem dextræ uenæ, quod uasa pulmonem adeuntia, uenalis scilicet quæ arteria, illam ad dorsum ferri prohibuissent, nisi sursum prorepens, aptam descensus sui sedem calli cordis auriculæ uena paris expers diffunderetur, ipse mine secus atque nunc permearet. unde etiam uel principium ducat. Neque est quod ad huius sententia obliquitate adferam: quæ quum multo maior in homine sit, facile liceret conficere, sine pari uenâ homini etiam tere enasci, quod his & succinctor ductus è regione uti profecto inter secundum non solum iucundū est, et rem uero Galenus ita uariè & de hominis uena pari adhuc quàm de simiarū uena senserit, in ea Epistola in laterali morbo (si modò quid intersit cuius lateris nim aliquam rationē alicundē cōminisci studuit, quod deret, quæ is sanguine non mittendum docet, quum uero Hippocrates arbitratus fuisset, à uena sine caue remotius ab axillari distare, quàm ut hæc aut ali-